

Arrest

nr. 116 189 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VANDERHEIDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense etnische origine, afkomstig uit Grozny, Russische Federatie.

U was student aan de Tsjetsjeense staatsuniversiteit van Grozny, richting fysica, toen u gelegenheid kreeg om uw studies verder te zetten in Duitsland. Vanuit Duitsland had u nog contact met een aantal medestudenten van de Tsjetsjeense Staatsuniversiteit. Eind augustus of begin september 2009 stuurde u een notebook als cadeau op naar I. (...), een studiegenoot in Tsjetsjenië.

Later kreeg u echter bericht dat uw studiebeurs niet zou worden verlengd vanuit Tsjetsjenië en dat u spoedig naar Tsjetsjenië diende terug te keren.

Op 19 juni 2011 keerde u per bus naar de Russische Federatie terug. Na een week in Moskou nam u op 27 juni 2001 de trein naar Grozny, waar u op 29 juni aankwam. De volgende ochtend werd u thuis meegenomen door mannen in burger naar een politieafdeling. Uw vader volgde de wagen waarin u werd meegenomen naar de politieafdeling. Uw vader zou u later zeggen dat hij vermoedde dat deze mannen behoorden tot de speciale politiedienst ORB. Ter plaatse sprak eerst uw vader met de medewerkers. Daarop werd u ondervraagd. U kreeg vragen over de contacten die u vanuit Duitsland had met enkele medestudenten van uw tijd aan de Tsjetsjeense Staatsuniversiteit. Ze hadden er ook weet van dat u een notebook had opgestuurd aan I (...). Ze meldden u dat drie studiegenoten van u, I. (...), M. (...) en B. (...) samen deel uitmaakten van een rebellengroep. M. (...) was reeds omgekomen bij een confrontatie met ordediensten toen hij explosieven met de auto vervoerde. I. (...) was aangehouden en intussen zelfs veroordeeld voor zijn betrokkenheid bij een rebellenformatie. B. (...) was voortvluchtig. Men vroeg of u nog andere leden van de rebellengroep kende, wat u ontkende. 's Avonds werd u vrijgelaten. Uw vader gaf aan dat hij zou proberen met een steekpenning de zaak te kalmeren.

Op 5 september 2011 kreeg u een convocatie van de politie voor 11 september 2011. U meldde zich op de afspraak bij de politie. Er werd u door dezelfde ondervrager als de eerste keer gevraagd of u informant zou worden, hetgeen u weigerde. Daarop werd u geslagen en vernederd. U verloor een tijdje het bewustzijn. Er werd u later een map getoond, met de boodschap dat dat het dossier was dat tegen u was gefabriceerd. Intussen was er een politieeenheid naar uw woning gegaan om er uw laptop, uw gsm, uw internationaal paspoort, rijbewijs en andere documenten op te halen. Op een bepaald moment werd u naar een kelder gebracht waar u gevraagd werd een document te ondertekenen, hetgeen u weigerde.

Uw vader werd erbij gehaald. Ten overstaan van uw vader zinspeelde uw ondervrager erop dat hij met u een overeenkomst zou hebben en dat hij u nog zou contacteren om te zien of u intussen informatie te bieden had. Daarop werd u vrijgelaten. Uw vader bracht u naar huis. Enkele dagen later gaf uw vader u te kennen dat hij mensen zou zoeken om u het land te helpen ontvluchten. Hij had advies ingewonnen bij een kennis bij de politie en die had aangegeven dat uw problemen alleen maar uitzichtlozer zouden worden indien u effectief zou ingaan op de eis van uw ondervragers om hen informatie te leveren.

Op 30 september 2011 verliet u Tsjetsjenië, verborgen achter in een vrachtwagen. Op 2 oktober 2011 kwam u aan in België, waar u op 4 oktober 2011 asiel aanvraagde bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een binnenlands paspoort, een notariële volmacht, een bewijs van inschrijving aan een Duitse universiteit, reisbiljetten, een politieconvocatie.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Welnu, wat uw asielverklaringen betreft, werden vaststellingen gedaan die niet langer toelaten geloof te hechten aan de door u verklaarde asielverklaringen. Allereerst moet worden gewezen op verscheidene tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste CGVS-asielgehoor met betrekking tot uw tweede politieverhoor, in september 2011, dat u alleen naar de politie bent gegaan. U verduidelijkte dat uw vader wel weet had van deze convocatie maar dat hij die dag niet mee kon gaan (CGVS I, p.9). Tijdens uw tweede CGVS-asielgehoor verklaarde u echter dat u toen door uw vader per auto naar dit politieverhoor bent gebracht. U verduidelijkte ditmaal dat u geen herinnering heeft van de locatie waarheen u werd gebracht, of de route daarheen, omdat u onderweg gestresseerd was en omdat u onderweg voortdurend met uw vader in discussie was (CGVS II, p.7). U werd met deze tegenstrijdigheid

geconfronteerd (CGVS II, p.11). U stelde dat het uitgesloten was dat u die tweede keer alleen naar de convocatieplaats was gegaan. Verder opperde u wel dat het mogelijk is dat uw vader toen u de eerste keer voor verhoor was weggevoerd, daar wat later zou zijn aangekomen om u af te halen maar dat vaststond dat u de tweede keer samen met uw vader naar de convocatieplaats bent gegaan. De herhaling van uw verklaring van het tweede asielgehoor kan alleszins niet volstaan ter verklaring van deze tegenstrijdigheid. Bovendien is deze poging tot verklaring door u op zich tegenstrijdig met een andere verklaring van u tijdens uw eerste asielgehoor bij het CGVS. Uw hypothetische uitspraak dat het mogelijk is dat uw vader zich bij het eerste politieverhoor later naar de convocatieplaats had begeven om u daar af te halen staat immers in contrast met uw verklaring tijdens uw eerste CGVS-asielgehoor dat uw vader toen met zijn eigen wagen de wagen waarmee u was opgepakt was gevolgd naar de detentieplaats, dat uw vader toen eerst werd binnengelaten door de aanwezige functionarissen, en dat uw verhoor pas begonnen was nadat de functionarissen met uw vader hadden gesproken (CGVS I, p.7). Ook met deze bijkomende tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd (CGVS II, p.12). U wees erop dat u zich deze zaken niet meer zo precies herinnerde omdat ze intussen twee jaar geleden zijn. Echter meent het Commissariaat-generaal dat, gezien het detail waarmee u uw verschillende verhaalversies wat betreft het al dan niet alleen naar het politieverhoor gaan verteld heeft, hier de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen alvast niet kan worden verklaard door het tanen van het geheugen na verloop van enkele jaren sedert de verklaarde feiten. Een verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten is dat u zich verregaand onwetend en incoherent toont wanneer u bevraagd werd naar de locatie waar u tot twee maal toe werd verhoord. Tijdens uw tweede asielgehoor door het CGVS verklaarde u dat u zich niet meer kon herinneren waar u nu werd verhoord die twee keer. U gaf wel aan dat het in de richting van de militaire basis van Khankala was (CGVS II, p.6-7). Later relativeerde u uw antwoord door aan te geven dat uw verwijzing naar Khankala een 'stereotiep' antwoord was, louter gebaseerd op de aanname dat op die plaats 'de meeste erge dingen gebeuren.' (CGVS II, p.9) Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat u er tijdens uw tweede asielgehoor geen enkel idee van had waar u twee maal werd verhoord. U verduidelijkte dat u beide keren niet heeft gelet op de route die werd gevolgd om u naar dit verhoor te brengen: toen u de eerste keer door politiemedewerkers werd weggevoerd, was u zelf voortdurend in gedachten verzonken en werd u verder ook afgeleid door wat de politiemedewerkers in het voertuig onderling te bespreken hadden. Toen u dan de tweede maal door uw vader met diens personenwagen werd gevoerd naar de convocatieplaats, kon u niet op de gevolgde route letten omdat u met uw vader in een discussie verwickeld was en omdat u onder stress stond (CGVS II, p.9-10). Dergelijke poging tot verklaring kan niet volstaan. Uit uw poging tot verklaring kan immers worden afgeleid dat u wel degelijk de gelegenheid had om onderweg de de gevolgde route waar te nemen, maar dat u hierin niet was geslaagd omdat u om diverse redenen werd afgeleid. Het Commissariaat-generaal kan echter niet aanvaarden dat u dusdanig zou zijn afgeleid dat u onderweg niet de minste notie zou hebben gekregen van de gevolgde route, dies te meer gezien u tot twee maal toe naar deze locatie werd gevoerd. In uw eerste CGVS-asielgehoor deed u trouwens andere verklaringen over de locatie van uw beide verhoren. Daar stelde u dat het politiebureau waar u werd verhoord in de buurt van de Zhukovkaweg of Zhukovskayaweg in Grozny lag. Het betrof de weg die genomen wordt als vanuit uw thuisadres in de richting van de mikrowijk wordt gereden. Andere informatie had u niet (CGVS I, p.7). Toen u tijdens uw tweede asielgehoor door het CGVS werd geconfronteerd met deze verwijzing door u naar de Zhukovkaweg, gaf u aan zich dat niet meer te herinneren (CGVS, p.9-10). Alvast blijkt uit informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd dat beide locaties, Khankala en de Zhukovkaweg, een heel eind uit elkaar liggen in Grozny, zeker wanneer beschouwd ten opzichte van uw adres in de Tolstoisteeg (pereulok Tolstogo), dewelke een zijstraat is van de Tolstoistraat (ulitsa Tolstogo). Uit bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat u uiterst weinig coherente informatie heeft over de locatie van uw beide verhoren, en dat u hiervoor geen aannemelijke verklaring heeft weten te geven.

Een verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielproblemen wordt gevonden in het feit dat uit informatie die het Commissariaat-generaal ter beschikking werd gesteld, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de door u neergelegde convocatie waarmee u luidens uw verklaringen precies werd opgeroepen voor het hierboven verklaarde tweede politieverhoor van september 2011, een vervalsing is. U werd met deze vaststelling van valsheid geconfronteerd (CGVS, p.11). U wierp ter zake op dat het mogelijk was dat uw vader, uit vrees dat het CGVS de werkelijke problemen die u had in Tsjetsjenië toch niet zou geloven, zijn toevlucht zou hebben genomen tot het laten aanmaken van een valse convocatie. Dergelijke poging tot verklaring kan in het beste geval geloofwaardig worden genoemd wanneer de asielverklaringen van de betrokken asielzoeker voor het overige geloofwaardig zijn, wat in casu niet het geval is.

Tenslotte werd ook vastgesteld dat u aangaande uw clandestiene reis van uw herkomstland naar België bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Zo moet allereerst gewezen worden op een

tegenstrijdigheid. Immers verklaarde u tijdens uw tweede asielgehoor dat u van Moskou tot België gereisd bent met een vrachtwagen, dat deze vrachtwagen door twee chauffeurs werd bestuurd: u ging ervan uit dat beide chauffeurs Witrussen waren of zo: het waren Russisch sprekenden, maar Russen konden het niet zijn want die waren niet vriendelijk tegen Tsjetsjenen en Tsjetsjenen waren alvast zeker niet betrokken bij uw transport per vrachtwagen naar België (CGVS II, p.4, 10). Welnu, tijdens het eerste asielgehoor door het CGVS maakte u evengoed gewag van twee chauffeurs voor de vrachtwagenreis van Moskou naar België. Over deze chauffeurs zei u echter ditmaal dat u van de ene enkel vermoedde dat het een Witrus was of zo, en u baseerde dit vermoeden op uw vaststelling dat hij veel te beleefd was, terwijl u in het geval van de andere chauffeur er wel zeker van was dat dat een Tsjetsjeen was (CGVS I, p.5). Ook met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd (CGVS II, p.10). U had geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Verder werd evengoed vastgesteld dat u onaannemelijk weinig wist over de route die u per vrachtwagen had afgelegd tussen Moskou en België. U wist geheel niet door welke landen u was gereisd (DVZ verklaring, rubriek 35; CGVS I, p.6 ; CGVS II, p.4-5). Het CGVS kan het niet geloofwaardig noemen dat u niet in het minst kennis had van de door u gevolgde route van Moskou naar België. U wees erop dat uw vader de reis had geregeld en dat u van Moskou tot België in de laadruimte van een vrachtwagen verborgen zat maar zelfs in zulk geval kan redelijkerwijze worden verwacht dat u, ofwel via de door uw vader gemaakte afspraken tegen betaling ofwel via uw chauffeurs onderweg toch enige informatie zou bekomen over de door u gevolgde route doorheen Europa. Uit dit alles volgt dat de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie ongeloofwaardig is. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. Deze vaststelling doet reeds afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien raakt ze ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielproblemen. U had immers verklaard dat uw internationaal paspoort was ingehouden door de politiedienst die toen u de tweede maal door hen verhoord werd, een huiszoeking hadden verricht op uw thuisadres en daarbij onder andere uw internationaal paspoort hadden ingehouden en nooit teruggegeven (CGVS I, p.4-5,9).

Aldus dient te worden geoordeeld dat de door u verklaarde asielmotieven bedrieglijk zijn. Gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging, gezien u geen melding maakt van andere problemen in uw land van herkomst in geval van een terugkeer, dient dan ook te worden geoordeeld dat in uw hoofdte evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De andere door u neergelegde documenten (binnenlands paspoort, notariële volmacht, bewijs van inschrijving aan een Duitse universiteit, reisbiljetten) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen. Uw binnenlands paspoort bevat persoonlijke identiteitsgegevens die niet in twijfel worden getrokken. Uw bewijs van inschrijving aan de Technische Universiteit van Chemnitz bewijst precies die inschrijving, dewelke niet in twijfel wordt getrokken. De notariële volmacht heeft u neergelegd ten bewijze dat u wel degelijk vanuit Duitsland naar Tsjetsjenië was teruggekeerd (CGVS I, p.4). Ook dit gegeven wordt door bovenstaande beslissing niet gecontesteerd. Geen van deze documenten bevat enige verwijzing naar de door u verklaarde asielproblemen. Het enige document dat wel betrekking had op deze problemen, de door u neergelegde politieconvocatie, werd hierboven reeds besproken en bedrieglijk bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van *"artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel"*.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij lijdt aan verschillende medische syndromen zoals stress, depressie en concentratieproblemen, veroorzaakt door angst en onzekerheid omtrent haar situatie en dat dit alles leidt tot geheugenproblemen, hetgeen haar verhindert een coherent en samenhangend verhaal naar voren te brengen. Verder verwijt zij de vastgestelde tegenstrijdigheden aan het verstrijken van de tijd en onderstreept zij dat zij steeds de waarheid heeft gesproken.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven, inclusief de gevolgde vluchtroute, geen details betreffen. De argumentatie van verzoekende partij veel stress te hebben gehad tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende

partij nalaat een medisch attest bij te brengen waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast zodat zij in de onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Dat de vastgestelde tegenstrijdigheden het gevolg zouden zijn van het verstrijken van de tijd, kan evenmin door de Raad worden bijgetreden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht.

2.2.4. Waar verzoekende partij meent dat verwerende partij geen enkele moeite doet om de bewering van verwerende partij dat zij vervolgd wordt door de Tsjetsjeense autoriteiten die haar als informant willen inlijven te ontkrachten door effectieve bewijzen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel berust op de asielzoeker zelf en dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

2.2.5.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal met betrekking tot haar tweede politieverhoor verklaart dat zij alleen naar de politie is gegaan, stellende dat haar vader wel weet had van deze convocatie maar dat hij die dag niet mee kon gaan, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor verklaarde dat zij door haar vader per auto naar dit politieverhoor is gebracht, stelt verzoekende partij dat zij zich tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal had vergist. Bovendien blijkt uit haar latere verklaringen tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat haar vader haar wel degelijk had vergezeld naar het tweede politieverhoor. Immers verklaart zij het volgende:

"vader was me aan het bellen. Ik zag dat mijn telefoon op tafel lag, ik mocht niet afnemen en vader werd ook niet bij mij gelaten (...) Toen weigerde ik, ik vroeg eerst mijn vader erbij te hebben dat hij het ziet en dat hij weet dat ik geen keuze heb. Hij stopte die papieren weg en vader werd binnengebracht. (...) 's Avonds keerden we naar huis. Vader was erg boos op me." (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 15/12/2011, p. 9). Het valt moeilijk in te zien hoe haar vader bij haar kon worden gelaten, indien deze haar niet zou hebben vergezeld naar het gehoor. Uit de context blijkt duidelijk dat verzoekende partij heeft verklaard vergezeld te zijn geweest van haar vader.

2.2.5.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partij slechts tweemaal verhoord werd door de politie. De eerste maal werd verzoekende partij meegenomen door mannen in burger naar een politieafdeling en volgde haar vader de wagen waarin zij werd meegenomen. De tweede maal meldde verzoekende partij zich op 11 september 2011 bij de politie naar aanleiding van een convocatie die zij had gekregen. Daar dit de enige keer was dat verzoekende partij zichzelf is gaan aanmelden bij de politie, en waarbij zij niet door de politiediensten werd meegenomen, kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij eenduidige verklaringen kan afleggen omtrent de vraag of zij hier alleen naartoe ging of samen met haar vader. De Raad stelt vast dat verzoekende partij omtrent haar tweede politieverhoor tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk het volgende verklaart op het Commissariaat-generaal: *"Ik ging er alleen heen (...) Vader wist van convo maar kon die dag niet mee."* (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 05/12/2013, p. 9). Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart zij dat zij door haar vader naar het tweede verhoor werd gebracht (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 14/08/2013, p. 7), hetgeen zij ook bevestigt in haar verzoekschrift. De Raad acht de uitleg van verzoekende partij dat zij zich tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal vergist zou hebben allesbehalve overtuigend, daar het volstrekt onaannemelijk is dat verzoekende partij zich zou vergissen omtrent het gegeven dat zij alleen naar het tweede gehoor is gegaan dan wel door haar vader gebracht werd. Dit klemmt des te meer daar verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor zelfs een verklaring geeft voor het feit dat haar vader niet meegegaan was naar het tweede politieverhoor. Ten slotte wijst de Raad verzoekende partij er nog op dat het gegeven dat verzoekende partij later tijdens haar uiteenzetting van haar asielrelaas aangeeft dat haar vader aanvankelijk niet bij haar werd gelaten tijdens dit tweede politieverhoor, maar dat deze later wel werd binnengelaten, niet noodzakelijk inhoudt dat haar vader reeds van bij de aanvang van het verhoor aanwezig was en dat deze samen met verzoekende partij naar het verhoor is gegaan. De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij met bovenstaand betoog er geenszins in slaagt desbetreffende tegenstrijdigheid te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.6.1. Daar waar verwerende partij meent dat verzoekende partij zich verregaand onwetend en incoherent toont wanneer zij bevraged werd naar de locatie waar zij tot twee maal toe werd verhoord,

herneemt verzoekende partij de door haar gegeven verklaring tijdens haar tweede gehoor. Verzoekende partij meent dat het perfect begrijpelijk is dat zij onder zodanige stress stond dat zij niet met haar volle aandacht bij de gevolgde weg was. Daarnaast wijst zij er nog op dat zij problemen heeft met haar geheugen, gelet op het tijdsverloop en gelet op het feit dat zij getracht heeft de traumatische gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt te verdringen sinds haar aankomst in België. Voor zover verzoekende partij zich kan herinneren, hebben beide verhoren in de buurt van de Zhukovkaweg plaatsgevonden. Ten slotte betoogt verzoekende partij nog dat de route naar de politieverhoren een detail betreft, en dat verwerende partij totaal voorbijgaat aan de kern van haar asielrelaas.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal verschaftte uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat haar verklaring dat zij toen zij de eerste keer door politiemedewerkers werd weggevoerd, zelf voortdurend in gedachten verzonken was en verder ook afgeleid werd door wat de politiemedewerkers in het voertuig onderling te bespreken hadden en toen zij de tweede keer door haar vader met diens personenwagen gevoerd werd naar de convocatieplaats, verward was met haar vader in een discussie en onder stress stond, niet als een aannemelijke uitleg kan worden aanvaard voor haar onwetendheid betreffende de locatie waar zij tot tweemaal toe werd verhoord. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. Immers kan uit de verklaringen van verzoekende partij worden afgeleid dat zij wel degelijk de gelegenheid had om onderweg de gevolgde route waar te nemen. Dat zij zodanig afgeleid zou zijn dat zij onderweg niet de minste notie zou hebben gekregen van de gevolgde route, kan geenszins worden aanvaard, temeer daar zij tot twee maal toe naar deze locatie werd gevoerd.

Waar verzoekende partij betoogt dat de route naar de politieverhoren slechts een detail betreft, oordeelt de Raad dat dit argument niet kan worden bijgetreden, daar op basis van de door verzoekende partij gegeven verklaringen mag worden verwacht dat zij een goed beeld zou hebben van de gevolgde route naar de politieverhoren. Zoals reeds opgemerkt, werd zij immers tot twee maal toe naar deze locatie gevoerd waarbij zij de gelegenheid had om onderweg de gevolgde route waar te nemen. Het derhalve niet weten waar men tweemaal door de politie zelfs hardhandig aan een verhoor werd onderworpen betreft dan ook een onbegrijpelijke onwetendheid over een zeer essentieel element in het voorgehouden asielrelaas.

De opmerking van verzoekende partij dat 'voor zover zij zich kan herinneren' beide verhoren in de buurt van de Zhukovkaweg hebben plaatsgevonden, is geenszins van aard de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen tussen enerzijds haar verklaring tijdens haar eerste gehoor dat het politiebureau waar zij werd verhoord in de buurt van de Zhukovkaweg of Zhukovskayaweg in Grozny lag en anderzijds haar verklaring tijdens haar tweede gehoor dat zij zich niet meer herinnert dat zij tijdens haar eerste gehoor zou hebben gezegd dat de politieverhoren plaatsvonden in de buurt van de Zhukovkaweg. Verzoekende partij kan immers niet zonder meer verwijzen naar één versie van haar verklaringen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

Waar verzoekende partij verwijst naar haar geheugenproblemen, het tijdsverloop en de door haar doorstane traumatische gebeurtenissen, verwijst de Raad naar hetgeen reeds werd opgemerkt in punt 2.2.3.2..

2.2.7.1. Wat betreft de motivering omtrent de reisweg van verzoekende partij, haalt verzoekende partij volgende argumenten aan in haar verzoekschrift.

Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor verklaard heeft dat zij ervan uitging dat de twee chauffeurs die de vrachtwagen bestuurden Wit-Russen waren, terwijl zij tijdens haar eerste gehoor stelde dat zij van de ene chauffeur enkel vermoedde dat het een Wit-Rus was, terwijl zij in het geval van de andere chauffeur er wel zeker van was dat dat een Tsjetsjeen was, duidt verzoekende partij erop dat zij door het verloop van de tijd niet meer zeker was van haar herinnering. Het leek verzoekende partij achteraf beschouwd uiterst ongeloofwaardig dat een Tsjetsjeen betrokken zou zijn bij haar clandestiene reis. Daarom heeft zij dan ook tijdens haar tweede gehoor verklaard dat zij door twee Wit-Russen werd vervoerd.

Inzake de motivering dat verzoekende partij onaannemelijk weinig wist over de route die zij per vrachtwagen had afgelegd tussen Moskou en België, benadrukt verzoekende partij dat zij zich in de laadruimte van een vrachtwagen bevond, waardoor het voor haar op geen enkele manier mogelijk was de reisweg te volgen.

Ten slotte meent verzoekende partij dat dit louter details betreffen van haar asielrelaas.

2.2.7.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor allesbehalve blijkt dat zij niet meer zeker was van haar herinnering: *“Eentje was een TCH, de 2de was denk ik een Witrus omdat hij veel te beleefd was. Een was zeker TCH”* (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 05/12/2011, p. 5). Daar verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor dermate benadrukte dat één ‘zeker’ een Tsjetsjeen was, kan haar bewering dat zij door het verloop van de tijd niet meer zeker was van haar herinnering geenszins overtuigen. Verzoekende partij slaagt er met bovenstaand betoog dan ook niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te ontcrachten.

Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat zij zich in de laadruimte van een vrachtwagen bevond waardoor het voor haar op geen enkele manier mogelijk was de reisweg te volgen, stelt de Raad wederom vast dat verzoekende partij deels de op het Commissariaat-generaal verschaftte uitleg herhaalt. Door verwerende partij werd echter reeds geoordeeld dat deze verklaring niet als een aannemelijke uitleg kan worden aanvaard voor haar onwetendheid over de route die zij per vrachtwagen had afgelegd tussen Moskou en België. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. Immers kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij, ofwel via de door haar vader gemaakte afspraken tegen betaling ofwel via haar chauffeurs onderweg toch enige informatie zou bekomen over de door haar gevolgde route doorheen Europa.

Daar waar verzoekende partij stelt dat deze elementen louter details betreffen van haar asielrelaas, wijst de Raad erop dat de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de nationaliteit van de chauffeurs in ieder geval afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij. Verder is de Raad van oordeel dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is, en dat de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven, inclusief de gevolgde vluchtroute, geen details betreffen. Bovendien, zoals ook reeds door verwerende partij werd opgemerkt, ontstaat door de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie het vermoeden dat verzoekende partij haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Dit raakt de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij verklaarde asielproblemen, daar zij verklaard had dat haar internationaal paspoort was ingehouden – en nooit werd teruggegeven – door de politiediensten tijdens een huiszoeking.

2.2.8.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat de door verzoekende partij neergelegde convocaties een vervalsing betreft, legt verzoekende partij uit dat zij niet op de hoogte was van de vervalsing en dat zij slechts aan het Commissariaat-generaal overhandigd heeft wat haar vader haar heeft toegestuurd. Verzoekende partij meent dat haar vader haar wilde helpen en dat deze het beste met haar voorhad en om die reden wellicht de valse convocaties heeft opgemaakt.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat bovenstaande verklaring voor het neerleggen van een vervalste convocaties in het beste geval als zijnde geloofwaardig kan worden beschouwd indien de verklaringen van verzoekende partij voor het overige geloofwaardig zouden zijn. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.9. De Raad merkt ten slotte nog op dat, rekening gehouden met de uiterst omstandige motivering die verwerende partij in haar beslissing uiteenzet, verzoekende partij bezwaarlijk kan volhouden, hetgeen zij doet in haar verzoekschrift, dat verwerende partij zich in haar beslissing beperkt tot standaardclausules en vage algemeenheden. Verwerende partij heeft immers uitgebreid alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen besproken, waarna verwerende partij tot het besluit is gekomen dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. De geuite kritiek op de motiveringswijze van verwerende partij is bijgevolg onterecht.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het asielrelaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus: Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie” van 24 juni 2013 (administratief dossier, stuk 20, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een reisadvies voegt van de FOD Buitenlandse Zaken (bijlage 2) wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een van de diverse regio's van de noordelijke Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het Kaukasus-gebied.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 05 december 2011 en 14 augustus 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden

beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT